

Âmîn kelimesi Kur'an'da geçmemektedir. Ancak Hz. Peygamber çeşitli hadisleriyle imamın Fâtiha sûresini tamamlamasının arkasından cemaatin âmîn demesini istemiş (Buhârî, "Tefsîr", 2; Müslim, "Şalât", 62, 87) ve kendisi de namaz kıldırırken bizzat söylemek suretiyle, Fâtiha'yı yalnız duyanın değil okuyanın da âmîn demesi gerektiğini göstermiştir. Dolayısıyla Kur'an'ın ilk sûresi olan Fâtiha'nın sonunda, mushaflarda yazılı olmamakla beraber, âmîn kelimesinin okunması sünnet kabul edilmiştir. Bazı yörelerde, Bakara sûresinin son âyeti okunurken *واعف عنا* (bizi affet!), *واغفر لنا* (bizi bağışla!) ve *وارحنا* (bize acı!) ibarelerinden sonra birer defa âmîn denildiği görülmekte ise de söz konusu ibarelerin en çok tekrarlanan dualar olmaları sebebiyle bu geleneğin sonradan benimsendiği anlaşılmaktadır. Kur'an âyetlerinden sonra âmîn deme sünnetinin yalnız Fâtiha'ya inhisar etmesinin sebebini, Fâtiha'nın ilk sûre olmasında, taşıdığı mânada ve namazın temel unsurlarından birini teşkil etmesinde aramak gerekmektedir. Çünkü Kur'an'ın özü olduğu kabul edilen ve "açış, giriş" anlamında bir isim taşıyan Fâtiha sûresi, en başa konulmak suretiyle arkasından gelen kitabın tamamı hakkında fikir vermekte ve böylece okuyucu, sûrenin sonunda âmîn demek suretiyle Kur'an'ın tamamına iman ettiğini belirtmiş olmaktadır. Öte yandan çeşitli hadislere göre ibadetin özünü duanın teşkil etmesi ve namazın da aslında duadan ibaret olması (bk. İbn Kesîr, *Tefsîr*, V, 128), her rek'atta okunan Fâtiha'yı temel dua haline getirmiş, dolayısıyla sonunda âmîn demek bu açıdan da gerekli kılınmıştır.

Namazlarda Fâtiha'nın arkasından âmîn demek dört mezhebe göre de sünnet olmakla birlikte, cemaatle kılınan namazlarda iki husus üzerine görüş ayrılığı mevcuttur. Bunlar, kiraatı açıktan yapılan namazlarda imamın âmîn deyip demeyeceği ve âmînin açıktan mı, gizlice mi söyleneceği hususlarıdır. Bu namazlarda Hanefî, Şâfiî ve Hanbelî mezheplerine göre imamın âmîn demesi mendup olup Mâlikî mezhebinde menfi ve müsbet iki farklı görüş benimsenmiştir. Âminin gizlice veya açıktan söylenmesi hususunda ise Hanefîler'e göre hem imamın hem cemaatin, Mâlikîler'e göre yalnız cemaatin gizlice, Şâfiîler'le Hanbelîler'e göre de imam ve cemaatin her ikisinin birden açıktan söylemesi mendup kabul edilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Lisânü'l-‘Arab, "emn" ve "yümn" md.leri; *Tâcü'l-‘arûs*, "emn" ve "yümn" md.leri; Lane, *Lexicon*, I, 102; Buhârî, "Tefsîr", 2; Müslim, "Şalât", 62, 87; Tirmizî, "Da‘avât", 83; İbnü'l-Kelbî, *Kitâbü'l-Eşnâm: Putlar Kitabı* (trc. ve nşr. Beyza Düşüngen), Ankara 1969, s. 26-53; İbn Sa'd, *et-Tabakât*, V, 467; Zehebî, *A'lâmü'n-nübela*, IV, 451; İbn Kesîr, *Tefsîr*, V, 128; Sü-yûtî, *el-Câmi‘u’s-şâgîr*, Kahire 1321, I, 38; S. Moscati, *The Comparative Grammar of the Semitic Languages*, Wiesbaden 1964, s. 78; v. Soden, *AHW*, I, 379; J. B. Taylor, "Amen", *NBD*, s. 29-30; J. Hempel, "Amen", *IDB*, I, 105; H. B. MacLean, "Amon", *a.e.*, I, 114-115; J. G. Simpson — H. H. Rowley, "Amen", *DB²*, s. 25-26; Kâmil Miras, "Âmin", *İTA*, I, 406-409; M. Şerefeddin Yalıtıkaya, "Âmin", *İA*, I, 406; "Prayer", *ERE*, X, 155-213; J. Pedersen, "Âmin", *EJ²* (İng.), I, 436; C. Cahen, "Âmin", *a.e.*, 437; *Mu.F.*, I, 111-113.

SARGON ERDEM

ÂMİN ALAYI

Osmanlılar döneminde
okula yeni başlayan çocuklar için
düzenlenen tören.

İlk defa ne zaman ve nasıl başladığı kesin olarak bilinmemektedir. Halk arasında âmîn alayı olarak adlandırılan bu törene "bed'i besmele cemiyeti" de denilmektedir. Âmin alayı genellikle kânil, pazartesi veya perşembe günleri düzenlenirdi. Âdette uygun olarak okula başlayacak çocuğun ailesi bir gün önceden mektebin hocasına haber gönderirdi. Hoca da merasim günü çocukları sıraya dizer, öndekiler yüksek sesle ve koro halinde ilâhiler okuyarak, arkadakiler de beyit aralarında "âmin!" diye bağırarak neşe içinde çocuğun evine gelirlerdi. Çocuğun ailesi tanınmış ise komşu okulların hocaları ile öğrencileri de törene davet edilirdi. İstanbul'da oturan ailelerin okula başlayacak çocuğu törenden önce Eyüp Sultan'a götürerek birlikte dua etmeleri âdetti.

Mektepten hareket eden âmîn alayı eve doğru yaklaşırken çocuk kapıda bekletilir, âmîn alayı eve gelince hoca dua eder, arkasından herkes "âmin!" derdi. Daha sonra çocuk, önceden süslenerek hazırlanmış bir arabaya veya "midilli" adı verilen ata bindirilir ve ilâhiler söylenerek çıkılırdı. Kafilenin önünde iki kişi atlastan yastık üzerinde cüz kesesi ile elifbayı, arkasındaki, çocuğun mektepte oturacağı minderle okurken onun arkasında çocuğun oturduğu araba veya midilli, sonra ikişerli sıra halinde mektebin hoca, ilâhiciler ve âmîn-ciler yürürlerdi. Çocuğun ailesi ile da-

vetliler ve halk kafilenin arkasında giderlerdi. Şehrin sokaklarında bu şekilde bir müddet dolaşarak çocuk mektebe getirilirdi. Yine usulüne uygun olarak hocasından ilk dersini aldıktan sonra onun ve davetlilerin ellerini öper, talebelerden birisi "aşr-ı şerif" okur ve hocanın yaptığı dua ile tören biterdi. Âmin alayı, bazan sokaklarda bir müddet dolaştıktan sonra çocuğun evine gelir ve ilk ders orada verilmek suretiyle tören tamamlanmış olurdu. Tören sonunda çocuğun ailesince hazırlanmış yemekler yenilir, hocaya, kalfaya, ilâhi okuyan ve âmîn alayına katılan bütün çocuklara hediyeler ve harçlıklar dağıtılırdı. Okula başlayan çocuk eğer bir tarikat şeyhinin çocuğu ise o zaman âmîn alayına tarikatın sancağı ile dervişleri de katılır, ilâhiler arasında kudümler, *halîle**'ler, *mazhar**'lar çalınır, zikirler çekilir ve tarikat âyini yapılırdı.

Âmin alaylarının önemli bir pedagojik değer taşıdığı ve bilhassa çocuklarda büyük bir okuma arzusu uyandırdığı muhakkaktır.

BİBLİYOGRAFYA :

Ahmed Rasim, *Falaka*, İstanbul 1927, s. 51-60; Pakalın, I, 58-59; Osman Ergin, *Türkiye Maarif Tarihi*, İstanbul 1977, I, 91-96; Ali Birinci, "Mahalle Mektebine Başlama Merâsimi ve Mekteb ilâhileri", *II. Milletlerarası Türk Folklor Kongresi: Bildiriler IV*, Ankara 1982, s. 37-57; M. Şakir, "Âmin Alayı", *İTA*, I, 786-787; *TA*, II, 363; R. Ekrem Koçu, "Âmin Alayı", *İstA*, II, 1959, s. 783-790.

MUSTAFA ÖCAL

ÂMİNE

(أَمِينَة)

Âmine bint Vehb
(ö. 577 m. [?])

H. Peygamber'in annesi.

Babası Vehb b. Abdümenâf Kureys kabilesinin Benî Zühre koluna, annesi Bere bint Abdüluzza da aynı kabilenin Benî Abdüddâr koluna mensuptur. İbn İshak'tan itibaren muhtelif kaynaklar Vehb'in Benî Zühre'nin hatırı sayılır bir siması olduğunu, kızı Âmine'nin de yüksek bir mevkiye sahip bulunduğunu kaydederler. Bu tür rivayetlerin, Hz. Peygamber'in annesine karşı duyulan saygı ve sevgi sebebiyle daha sonra icat edildiği ileriye sürülmüştür. Halbuki genel olarak Kureys'in diğer Arap kabileleri yanında üstün bir yere sahip olduğu bilinmektedir. Ayrıca Abdülmuttalib gibi bir reisin, kabilenin en güzel genci olan oğlu Ab-

dullah için bizzat isteyeceği kızın seçkin bir aileye mensup olmasını tabii görmelidir. Bundan dolayı Âmine'nin yüksek bir mevkiye sahip olduğunu belirten rivayetleri, "sonradan tarihî vâkıyı süsleyen efsanevî rivayetler" (İA, I, 406) olarak değerlendirmek isabetli değildir.

Âmine'nin doğum tarihi hakkında kaynaklarda bilgi yoktur. Ancak onun genç yaşta evlendiği şüphesizdir. Evlenmesi, Abdülmuttalib'in, oğlunu da yanına alarak Âmine'yi babası Vehb'den (veya vesaleti altında bulunduğu amcası Vüheyb'den) istemesiyle gerçekleşmiştir. O zamanki Arap töresine göre eşler evliliğin ilk üç gününde Âmine'nin evinde kalmışlardır. Ancak Abdullah evlilikten birkaç ay sonra vefat etmiştir. Bu durumda Âmine'nin kendi ailesinin yanında kalmış olması muhtemeldir.

Siyer kitaplarının birçoğunda yer alan rivayetlere göre yakışıklı bir genç olan Abdullah'ın alnında diğer gençlerde bulunmayan bir parlaklık mevcuttu. Asâletî, yakışıklılığı ve alnındaki parlaklığı sebebiyle birçok hanımdan evlenme teklifi alan Abdullah, bunlara iltifat etmemiş ve Âmine ile evlenmiştir. Hz. Peygamber'in ana rahmine intikal etmesiyle Abdullah'ın alnındaki nur da ona intikal etmiştir. **Delâilü'n-nübüvve***, mevlid ve benzeri eserlerde "nür-i Muhammedî", "nür-i nübüvvet" diye söz konusu edilen nur budur. Ayrıca kaynaklar, Hz. Peygamber'in ana rahmine intikalinden doğumuna kadar geçen süre içinde bazı fevkalâde olayların meydana geldiğini ve bunların bir kısmına Âmine'nin de şahit olduğunu ifade eden birçok rivayet kaydederdiler. Bu tür rivayetler eski müelliflerce ihtiyatla karşılandığı gibi (bk. İbn Hişâm, I, 157-158) yeni araştırmacılar tarafından da tenkide tâbi tutulmuş ve genellikle doğruluklarının sabit olmadığı kanaatine varılmıştır (bk. Abdurrahman el-Vekîl, II, 142 not: 1, 150 not: 3, 172-173 not: 1; M. Halîl Herrâs, I, 113 not: 2). Hemen hemen ilgili bütün kaynaklarda yer alan ve sahih hadis olarak nakledilen bir rivayette, Hz. Peygamber kendisinin "hâtemü'n-nebiyyîn" (nebîlerin sonuncusu) olduğunu ifade ederken diğer bütün peygamberlerin anneleri gibi kendi annesinin de oğlu için bir rüya gördüğünden bahsetmektedir. Ahmed b. Hanbel'in *el-Müsned*'inde üç ayrı yerde geçen (IV, 127, 128; V, 262) hadisin bir rivayeti ile Heysemî'nin kaydettiği bir rivayette (VIII, 223) sözü edilen rüyanın konusuna temas edilmemekte, fakat diğer rivayetlerde rüyada Dimâşk

veya Busrâ'daki sarayları aydınlatacak şekilde güçlü bir nur görüldüğü ifade edilmektedir. Hadisin arzettiği bu farklı muhtevadan hareket eden bazı araştırmacılar, hadiste rüyanın mahiyetinden bahseden kısmın metne sonradan ilâve edildiğini ileri sürmüşlerdir (bk. M. Halîl Herrâs, I, 114 not: 5). Söz konusu kısım sahih rivayetin bir parçasını teşkil etse bile rüyaya dayalı bir olay olduğundan bunun yadırganacak veya tenkide tâbi tutulacak bir özelliği yoktur. Süleyman Çelebi'ye ait *Vesiletü'n-necât*'ta ve bugünkü şekliyle *Mevlid*'in vilâdet bahrinde de göze çarpan bu tür ifadeler, bütün müslümanların gönlünde en mütena mevkiyi işgal eden Hz. Muhammed'in etrafında hâlelenen sevginin tecellileri kabul edilmelidir.

Âmine doğumdan sonra çocuğunu bir süre yanında tutmuş, ardından da sütanneye vermiştir. Muhtemelen dört yaşlarında onu tekrar yanına almış ve iki yıl daha onunla beraber kalmıştır. Belâzürî'nin tercihinine göre (I, 94) Hz. Peygamber altı yaşında iken Âmine, oğlu ve Ümmü Eymen adındaki câriyesiyle birlikte Medine'ye gitmek üzere yola çıkmıştır. Yolculuğun amacı, Abdülmuttalib'in annesi dolayısıyla ailenin dayıları sayılan Benî Neccâr mensuplarını ve Abdullah'ın kabrini ziyaret etmektir. Ancak Âmine Medine'de bir ay kaldıktan sonra Mekke'ye dönerken çok genç yaşta Ebvâ'da ölmüştür (m. 576 veya 577). Kaynakların büyük bir kısmı Âmine'nin Ebvâ'da öldüğünü belirttikleri halde bazıları onun Mekke'de vefat ettiğini zikreder. İbn Sa'd bu ikinci rivayeti kaydettikten sonra bunun yanlış olduğunu ilâve eder ve kabrinin Ebvâ'da bulunduğunu hatırlatır (I, 116-117). Ayrıca Hz. Peygamber'in, hicretin altıncı yılında annesinin Ebvâ'da bulunan kabrini ziyaret ettiği ve onun rikkat ve şefkatini hatırlayarak gözlerinin yaşardığı bilinmektedir. Diyârbekrî, Âmine'nin Ebvâ'da ölüp orada defnedildiğini, ancak daha sonra mezarının Mekke'ye nakledilmiş olabileceğini ileri sürerse (I, 238) de bu, tatminkâr görünmemektedir. Evliya Çelebi de Âmine'nin Ebvâ'da vefat edip defnedildiği, bazılarına göre ise burada vefat etmekle birlikte cenazesinin Mekke'ye nakledildiği rivayetlerini kaydettikten sonra, "sika-i ehl-i siyer" in, hicretin altıncı yılında Peygamber tarafından Ebvâ'dan Medine'ye nakl-i kabir yapıldığını ve orada sütanesi Halîme'nin kabrinin yanına konulduğunu naklettiklerini ve kabrin kendi zamanında ziyaret edildiğini söyler (IX, 652). Ancak bu son rivayeti il-

gili kaynaklarda bulmak mümkün olmamıştır. Ayrıca Hz. Peygamber'in nakl-i kabir yapma ihtimali de vârit görülmemektedir. Belâzürî'nin kaydettiğine göre (I, 95; krş. İA, IV, 103), Uhud Savaşı sırasında Kureys ileri gelenlerinden bazıları Âmine'nin Ebvâ'daki mezarından naaşını çıkarıp götürmek ve Hz. Peygamber'e karşı kullanmak istemiş, fakat diğerleri buna rıza göstermemiştir. Bu rivayetin doğruluğunu ispat etmek mümkün olmadığı gibi böyle bir teşebbüsün gerçekleşme ihtimali de zayıf görünmektedir.

Âmine Abdullah'ın vefatından sonra bir daha evlenmemiştir. Hz. Muhammed'den başka çocuğu olduğu da bilinmemektedir. Onun, dinî sorumluluğu bulunmayan fetret* ehli statüsünde kabul edilmesi mümkün olduğu gibi Hz. Peygamber'in özel duasına mazhar olması ihtimali de mevcuttur. Başta Türkler olmak üzere bütün müslüman milletler tarafından Resûl-i Ekrem'e karşı duyulan derin sevgi, onun zevcelerinin, kızlarının, sütanesi Halîme ve annesi Âmine'nin (Türkçe şekliyle Emine) adlarını yaşatmak şeklinde de kendini göstermiştir. Bu husus da Âmine'nin âhiret sadeti için bir nevi dua ve niyaz kabul edilmelidir (Hz. Peygamber'in annesinin ve babasının âhiret hayatındaki durumlarına dair yazılan eserler için bk. FETRET).

BİBLİYOGRAFYA :

Müsned, IV, 127, 128; V, 262; İbn İshak, *es-Sîre*, s. 19-28; İbn Hişâm, *es-Sîre*, I, 110, 156-168; İbn Sa'd, *et-Tabakât*, I, 59-60, 94-99, 101-103, 116-117; Belâzürî, *Ensâb*, I, 79-81, 91-95; Taberî, *Târîh* (Ebû'l-Fazl), II, 156-166; Beyhakî, *Delâ'ilü'n-nübüvve* (nşr. Abdülmuttalib Kâ'acî), Beyrut 1405/1985, I, 80-85, 102-114, 187-188; Süheylî, *er-Ravzû'l-ünûf* (nşr. Abdurrahman el-Vekîl), Kahire 1387-90/1967-70, II, 135-151, 172-173, 179-188; İbn Kesîr, *es-Sîretü'n-nebeviyye* (nşr. Mustafa Abdülvâhid), Beyrut 1396/1976, I, 177, 180, 198-208, 211-229, 235; Nüveyrî, *Nihâyetü'l-ereb*, Kahire 1923-85, XVI, 56-72, 87; Heysemî, *Mecma'ü'z-zevâ'id*, Beyrut, ts. (Dârü'l-Kitâb), VIII, 223; Süleyman Çelebi, *Vesiletü'n-necât* (*Mevlid*) (nşr. Ahmed Ateş), Ankara 1954, s. 103-104, 106-111; Süyûtî, *el-Hasâ'îşü'l-küberrâ* (nşr. M. Halîl Herrâs), Kahire 1386-87/1967, I, 99-107, 113-132; Diyârbekrî, *Târîhu'l-hamîs*, I, 183-186, 195-198, 200-204, 229-230, 238; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, IX, 652; Zürcânî, *Şerhu'l-Mevâhib*, Kahire 1329 Beyrut 1393/1973, I, 101-123, 163-166; Abdurrahman el-Vekîl, *er-Ravzû'l-ünûf* [Süheylî], Kahire 1387-90/1967-70, II, 142 not: 1; 150 not: 3; 172-173 not: 1; M. Halîl Herrâs, *el-Hasâ'îşü'l-küberrâ* [Süyûtî], Kahire 1386-87/1967, I, 113 not: 2; 114 not: 5; Fr. Buhl, "Âmine", *IA*, I, 406; a.mlf., "Ebvâ", *a.e.*, IV, 103; W. Montgomery Watt, "al-Abwâ", *EJ²* (İng.), I, 169; a.mlf., "Âmina", *a.e.*, I, 438.

BEKİR TOPALOĞLU